

Народътъ отиде да испроважда Пугачова. Азъ останахъ на поляната само съ Савелича. Моето старче държеше въ ръцете си своятъ реестръ и разгледаше го съ голъмо съжалѣние. Като видѣлъ моето добро съгласие съ Пугачова, той мислилъ да го употреби за полза. Азъ захванахъ да го ~~сѣ~~жда за неумѣстното му усърдие и не можѣхъ да са удържа отъ смѣхъ. — «Смѣй са, господарю, смѣй са, а когато ни дотрѣбать тие нѣща да ги купиме изново, тогава ще ти да видишь да ли ти е смѣшно,» отговори Савеличъ. Азъ прибрзахъ да ида въ къщата на попътъ и да са вида съ Мария Ивановна. Попадията ма посрѣшна съ печално извѣстие. Презъ нощта Мария Ивановна са разболѣла отъ тѣшката болѣсть. Тя лѣжеше безъ памѣтъ и балнуваше. Попадията ма воведе въ нейната стая. Азъ са приближихъ полегичка до постѣлята ѝ. Измѣненното ѝ лице ма уплаши. Болната ма не позна. Дълго време стояхъ азъ предъ нея, като не слушахъ ни отца Герасима, ни неговата добра жена, които, както ми са чини, ма успокояваха. Волнуваха ма темни мисли. Състоянието на бѣдното и беззащитното сираче, оставено посрѣдъ злите бунтовници, и самото мое безсилие да му помогна, ма плашѣха. Швабринъ, Швабринъ найповече ми мѣтеше въображението. Награденъ отъ самозванецътъ съ власть да управлява крѣпостъта, дѣто оставаше нещастната дѣвочка, — невинниятъ предметъ на неговата ненависть, — той можеше да са рѣши да направи сичко. Какво ми оставаше да права? Какъ да ѝ помогна? Какъ да я отжрва отъ ръцете на злодѣецътъ? Оставаше едно средство: азъ са рѣшихъ тоя си часъ да ида въ Оренбургъ, за да ускора освобождението на Бѣлгорската крѣпость, и, колкото мога, да помогна на това дѣло. Азъ са простихъ съ по-